

Skúli Sigurdsson

TUOMIOPÄIVÄ JÄÄTIKÖLLÄ

Tuomiopäivä jäätiköllä

Skúli Sigurdsson

TUOMIOPÄIVÄ JÄÄTIKÖLLÄ

Suomentanut Eeva-Kaisa Suhonen

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Skúli Sigurðsson 2025

Islanninkielinen alkuteos: Ragnarök undir jökli

First published in Icelandic by Drápa.

Published in the Finnish language by arrangement
with Reykjavik Literary Agency, Iceland, www.rla.is

Suomenkielisen laitoksen copyright © Eeva-Kaisa Suhonen
ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-905-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

*Veljet veljiä vastaan sotivat
ja surmaavat toisensa,
sisarten pojat sukunsa siteet rikkovat.*

1

Sisuskalut tursusivat ulos.

Mímir kierähti selälleen ja puristi haavaa, mutta sormien välistä pursusi silti sisälmyksiä, jotka olivat märkiä lämpimästä verestä. Paksu villapaita oli läpimärkä. Hän kuuli itsensä ähkvän kivusta ja ymmärsi tulleen puukotetuksi, mutta kaikki tuntui epätodelliselta, aivan kuin se olisi tapahtunut jollekulle toiselle.

Mímir koki katsovansa itseään ulkopuolelta. Hän näki itsensä maakaamassa mustalla hiekalla, kalmankalpeana ja silmät selällään. Hän kuuli joen kohinan, mutta sen lisäksi vaaleassa kevätyössä ei kuulunut risahdustakaan. Hän ei nähnyt ketään, vaikka tiesi, ettei ollut yksin.

”Sinun ei ole pakko...” hän vaikersi, ”...tehdä tätä.”

Mímir tiesi jo, ettei se muuttaisi mitään. Asia oli loppuunkäsitelty ja hän kuolisi.

Hän ihmetteli itsekin, miten tyynesti suhtautui kohtaloonsa. Ehkä se johtui siitä, että hän oli kaatunut taistelussa ja pääsisi tuonelaan, Valhallaan. Ainakin opinkappaleiden mukaan niin luvattiin, mutta Mímir ei ollut koskaan oikein piitannut niistä.

Hän vaistosi jonkin liikkuvan selkänsä takana, mutta kun hän käänsi päätään, siellä näkyi vain hiekkaa.

”Naali”, hän arvasi.

Naali on Islannin luonnon ainoa petoeläin. Se syö lähinnä lintuja ja hiiriä. Joskus harvoin se hyökkäsi lampaiden kimppuun, mutta

ihmisten ei sitä tarvitse pelätä. Mímir ei tosin ollut enää ihminen, vaan haavoittunut saalis sisälmykset pientareella, vähän kuin lihaisa noutopöytä. Hän kauhistui pelkästä ajatuksestakin joutua elävältä syödyksi, ja kipu tuntui saman tien voimistuvan. Hetken ajan hän yritti tähyillä eläintä, mutta silmät ja vartalo eivät enää totelleet.

Mímir pikemminkin tunsikin kuuli rapinaa jalkojensa juures-
sa. Hän yritti kohottaa päätään nähdäkseen paremmin, muttei pys-
tynyt siihen. Hän teki kaikkensa pitääkseen verenvuodon kurissa.
Sitten peto ilmestyi, ja pelot väistyivät toisen, epämääräisemmän
tunteen tieltä.

”Mitä menit tekemään?” Mímir kysyi niin hiljaa, ettei voinut
tietää, kuuliko kukaan. Hän ei edes itse ollut varma, oliko sanonut
sen ääneen. Hänen korvissaan suhisi matala, aavistuksen epävirei-
nen sointu.

”Tein, mitä piti”, mies vastasi. Hän roikotti miekkaa kahvasta ja
verta tippui sen kärjestä.

Mímir ymmärsi, että tämä oli hänen kuolevan mielikuvituk-
sensa tuotetta. Ei ollut mitään naalia, ainoastaan mies, joka seiso-
i hänen yläpuolellaan. Mies, joka oli surmannut hänet.

Yhtäkkiä pelko, jota hän uskoi tuntevansa viimeiseen hengen-
vetoon saakka, alkoi väistyä, ja kipu laimeni.

”Kohtalon noidat ovat langettaneet tuomion”, Mímir sopersi.
”Olet heidän orjansa ja pyövelinsä.”

Mies ei vastannut mitään, ja Mímir mietti, että ehkä hänen
huulensa eivät enää kyenneet lainkaan muodostamaan sanoja. Mies
tuskin vilkaisi Mímiriä ja nyökkäsi sitten kuin itsekseen.

”Oli pakko”, mies totesi.

Mímir ei enää tuntenut mitään. Hän ei enää pelännyt. Hänellä
oli ainoastaan kylmä. Æsa oli hänen luonaan, niin myös Sigyn ja
Skaði.

Naali, hän ajatteli, on ihmisen lisäksi Islannin ainoa petoeläin.

Mies kohotti miekkansa ilmaan ja Mímiristä tuntui kuin olisi
nähty kevätyön kimmeltävän sen vertavaluvassa terässä.

KESKIVIIKKO

Óðinnin päivä

*Raskaaksi on maailma käynyt,
kansa jumalattomaksi.*

2

Magnea ajoi juuri ja juuri sallittua nopeutta valtatie 261:llä. Hän oli suunnitellut olevansa ajoissa mutta oli jäänyt poikien kanssa suustaan kiinni ennen lähtöä, joten hänen täytyi pitää kiirettä ehtiäkseen perille sovittuun aikaan.

Aurinko paistoi ja ruoho vihersi tien vasemman puoleisilla rinteillä. Kukkuloiden alapuolella levittäytyi taloja ja maatiloja, joista huokui totinen työnteon henki. Magnea arveli, että turistien majoittamisen lisäksi tiloilla pidettiin lampaista. Tindfjallajökull kohosi jyrkänä maiseman ylle, suoraan edessä välkehti Mýrdalin jäätikkö ja oikealla kaartui Eyjafjallajökull. Jäätiköiden selät kimmelsivät auringossa ja harvat pilvenlongat kutittelivat niiden lakia.

Nähdessään kyltin Magnea hidasti heti vauhtia. Kuten tienviitta varoitti, asfaltti loppui ja pian soratien karkeat kivenmurikat tärisyttivät autoa. Magnea hiljensi musiikkia, joka sekoittui tien meteliin.

Mies oli esitellyt itsensä puhelimessa Þóriksi ja kertoi olevansa jaarli. Magnea tiesi, että hän oli ylipappi Óðinnin lanko, joka oli todennäköisesti Vapaan Valhallan seurakunnan seuraavaksi vaikutusvaltaisin jäsen Mímirin poissaollessa. Þór oli luvannut Magnealle, että hänet haettaisiin varoituskyltin luota. Liikennemerkki varoitti vaikeakulkuisesta tiestä hieman ennen Þórólfsá-jokea. Magnea äkkäsi maastoauton jo ennen kuin näki vaarasta kertovan opasteen. Pian hän huomasi myös henkilöauton. Valkoisessa autossa oli

oranssit logot, joten sen saattoi helposti tunnistaa yhdeksi Morgundagur-sanomalehden ajoneuvoista.

”Niinpä tietysti”, tuhahti Magnea itsekseen ja nosti jalkansa kaasupolkimelta.

Þór oli sanonut hänelle, että Kroníkan lisäksi toinenkin media oli kutsuttu Iðavelliiriin, mutta ei ollut maininnut lehden nimeä. Magnea oli arvellut, että kyseessä olisi Fréttapóstur, sillä heidän uutisointinsa oli ollut tarkkaa ja totuudenmukaista. Ehkä heidän käsittelytapaansa pidettiin liian kriittisenä.

Þór oli kertonut, että ylipappi halusi puolustautua häntä kohtaan esitettyjä syytöksiä vastaan ja puhua etsintäkuulutuksesta sekä tulevasta pidätyksestään. Þór oli erikseen pyytänyt Magneaa tulemaan ja sanonut, että ylipapin mielestä Kroníka oli sellainen media, joka käsittelisi asiaa puolueettomasti. Kroníkan avulla seurakunta saisi äänensä kuuluviin. Magnea piti todennäköisenä, että Morgundagurille oli pidetty sama palopuhe vähän eri mausteilla.

Tien oikealla puolella oli avoin alue, jolle jeeppi ja henkilöauto oli pysäköity. Magnea parkkeerasi autonsa turvallisen välimatkan päähän Morgundagurin autosta, aivan kuin pelkäisi oranssien logo-raitojen hyppäävän omaan autoonsa. Hän varmisti, että termoskuppi, josta hän oli nauttinut päivän ainoan itselleen sallimansa kahvikupin, oli todellakin juotu viimeiseen pisaraan. Sitten hän nappasi suuhunsa purukumin poistaakseen kahvin kitkerän maun ja hajun hengityksestään.

Ulkona oli leudompaa kuin mihin Magnea oli varautunut. Tuulta ei ollut juuri nimeksikään. Ilma hohti niin kirkkaana, että piti melkein hengittää varovasti, ettei postikorttimainen illuusio särkyisi. Magnea kumartui kurottamaan käsilaukkuaan etupenkiltä, kun hän kuuli äänen takanaan.

”Magnea?”

Hän kääntyi katsomaan miestä, jonka tunnisti heti. Siinä oli Þór, joka tunnettiin aikaisemmin nimellä Símon Antonsson. Tässä oli mies, joka kutsui itseään jaarliksi. Magnea ei ollut koskaan tavannut

Þória mutta tunnisti hänet lehtikuvista. Mies oli punertavahiuksinen ja vahvarakenteinen, neljääkymmentä lähestyvä valhallalainen, jonka hiukset oli vedetty huolettomasti löyhälle poninhännälle. Morgundagurin toimittaja, Yngvar Renfield, käveli miehen perässä.

”Oletko Þór?” Magnea kysyi, vaikka tiesi jo vastauksen.

”Olen, sama mies. Puhuimme puhelimessa”, Þór vastasi ja tarttui Magneaa kädestä. ”Tervetuloa.”

Miehen silmät olivat muutoin vihreät, mutta niissä oli vaaleanruskea rengas iiriksen sisäreunassa. Silmissä oli lempeyttä, joka vetosi heti Magneaan. Hän ei voinut olla hymyilemättä. Hän tunsi miehen karheen kämmenen omassaan. Vaikka Þór puristikin vain tavanomaisen jämäkästi, Magnea tunsi, että halutessaan tämä voisi helposti murskata hänen kätensä. Þór oli pitkä, vaikkei aivan niin pitkä kuin Magnea oli kuvien perusteella ajatellut.

”Hei”, Yngvar huikkasi. Magnea tervehti toimittajaa.

”Taidatte tuntea toisenne. Eikö vain?” Þór kysyi.

”Joo, me tunnetaan”, Magnea sanoi. Viidentoista vuoden toimittajakokemuksen ansiosta hän tiesi varmasti kaikki Islannin journalistit.

Vaikka Yngvar oli nelissäkymmenissä, hän näytti edelleen nuorukaiselta, joka oli yllätetty vanhempiansa baarikaapilta. Hän oli aiemmin ollut ylipainoinen, mutta viime vuosien aikana laihtunut huomattavasti. Iho ei kuitenkaan ollut pysynyt muodonmuutoksen vauhdissa vaan roikkui paikoin löysänä. Aiemmin hänellä oli ollut parta, mutta nyt hän ajeli kasvonsa sileiksi, jolloin veltostunut iho tuli selvästi näkyviin. Hiukset olivat huolitellusti kammatut ja vaaleiksi värjätyt, mutta tumma juurikasvu puski sinnikkäästi esiin. Mies vaikutti samaan aikaan sekä ikäistään vanhemmalta että nuoremmalta.

”Valmiina seikkailuun?” Þór kysyi. ”Me olemme valmiina lähtöön. Yngvar laittoi jo tavaransa takakonttiin.”

Mies viittoi peukalollaan maasturin suuntaan. Tummanvihreä jeeppi oli parhaat päivänsä nähnyt. Pitkähiuksinen mies, jonka

letitetty parta ulottui vatsaan saakka, nojasi autoa vasten ja poltti tupakkaa. Hän olisi näyttänyt ihan moottoripyöräjengiläiseltä, jollei olisi sonnustautunut islantilaisneuleeseen. Magnea arvasi, ettei tuolaista villapaitaa saisi turistikaupoista. Hän vastasi olevansa valmis, ja Þór tarttui saman tien hänen laukkuunsa ja heitti sen jeepin takakonttiin.

3

Þór oli ylipapin kehotuksesta kutsunut Magnean viettämään kokonaisen vuorokauden Iðavellirissä. Hän saisi haastatella Óðinnia, katsella paikkoja, tutustua ihmisiin ja seurata heidän päivittäisiä askareitaan. Haastattelun lisäksi hän kirjoittaisi artikkelin paikasta, josta oli viime vuosina muodostunut suoranainen kansantaru.

Þór oli luvannut illalliseksi kokonaisen hiilloksella grillatun lampaan. Magnean nauraessa hän vakuutti olevansa täysin tosissaan. Toimittajat saisivat jäädä yöksi ja olisivat paikalla myös seuraavana aamuna, kun lastensuojelu tulisi hakemaan yhteisön lapset. Heidät otettaisiin vanhemmiltaan huostaan tuomarin päätöksellä.

Óðinnin haastattelun ja paikan toiminnasta kertovan artikkelin saisi julkaista aamuyhdeksältä, mutta lasten huostaanotosta ei saisi mainita mitään ennen kuin se astuisi voimaan kello kymmeneltä. Samat ohjeet koskivat Morgundagurin toimittajaa.

Magnea oli yrittänyt saada jutun yksinoikeudella Kroníkalle, mutta heikolla menestyksellä. Todennäköisesti yhteisö halusi järjestää asian näin saadakseen enemmän julkisuutta, ja lisäksi Morgundagur oli ollut jutuissaan myötämielisempi seurakunnan mielipiteille. Ehkä Kroníka oli kutsuttu tuomaan vastapainoa Morgundagurin sensaatiohakuisuudelle.

Tarjottu tilaisuus tietysti ilahdutti sekä Magneaa että Kroníkan toimituspäällikköä, joten kutsu ilman muuta hyväksyttiin. Kyseessä oli suuri tapaus.

*

Vuoristotien F261 nimi oli Emstruleið. Magnea tiesi, että Emstrur oli laidunmaata Mýrdalin jäätikön koillispuolella, Laugavegurin vaellusreitin varrella, Þórsmörkin ja Landmannalaugarin kansallispuistojen välissä. Nyt he eivät kuitenkaan olleet menossa niin pitkälle; Iðavellir sijaitsi lähempänä sisämaassa.

Lettipartaisen miehen nimi oli Freyr ja hän ajoi maasturia rauhallisesti vaikeakulkuista vuoristotietä, joka Þórin mukaan oli talven jäljiltä surkeassa kunnossa.

He ohittivat Þórólfsstaðirin tilan, joka jäi tien vasemmalle puolelle. Siellä harjoitettiin yhä jonkin verran maataloutta, mutta viime vuosina maanomistajat olivat panostaneet enemmän matkailuun. Tilallisten ja Iðavellirin yhteisön välit olivat olleet alusta asti kireät. Kiistaa oli syntynyt milloin mistäkin – lampaiden laiduntamisesta tilan mailla, epäselvistä rajalinjoista ja monesta muusta. Erityisesti tilallisia tuntui kuitenkin ärsyttävän seurakuntalaisten elämäntapa: jatkuva juhlinta ja omalaatuinen elämänfilosofia. Tilannetta ei parantanut sekään, että pariskunnan kapinallinen nuorin tytär oli hakeutunut Iðavellirin juhliin ja kokoontumisiin. Riidat olivat leimahtaneet useammin kuin kerran, uhkauksia oli ladeltu puolin ja toisin, ja poliisi oli kutsuttu paikalle.

”Oletko käynyt täällä aikaisemmin?” Yngvar kysyi.

”En”, Magnea vastasi. ”Tai en juuri täällä, mutta tällä seudulla. Olen käynyt Þórsmörkissä ja vaelsin Laugavegurin pari vuotta sitten mieheni kanssa.”

”Aivan, täällä päin on vaellusreittejä”, Yngvar sanoi ja pureskeli purkkaa. ”Eikö Emil ole edelleen Kroníkassa töissä?”

Magnea nyökkäsi. Hän oletti, että Yngvar tunsu Emilin toimittajapiirien kautta, muttei tiennyt, että miehet tunsivat toisensa henkilökohtaisesti. Magnea oli onnistunut saamaan Emilin mukaan vaellukselle vain tuon yhden ainoan kerran, ja nyt hän hymyili itseksensä. Emil oli parhaillaan isyyslomalla heidän nuoremman poikansa Ísakin kanssa. Poika olisi pian yhdeksän kuukauden ikäinen, ja isovelji Þorsteinn kolmevuotias.

Ikävän häivähdys pyyhkäisi hänen ylitseen. Vaikka Magnea oli palannut äitiyslomalta töihin jo yli kaksi kuukautta sitten, Ísakin jättäminen isänsä hoiviin työpäivän ajaksi tuntui yhä vaikealta. Hän koetti sivuuttaa järjettömän syyllisyydentunteen siitä, että olisi ensimmäistä kertaa yön yli erossa pienestä lapsestaan.

Toimittajilla ei ollut paljon puhuttavaa keskenään. Kumpikaan ei halunnut kertoa henkilökohtaisista asioistaan tai työstään, olivathan he kilpailijoita. Yngvar vaikutti pitävän hiljaisuutta kiusallisena ja liikehti levottomasti, kunnes kaivoi kuulokkeet taskustaan ja laitto ne korviinsa. Kollegan puhelimesta kantautui vaimeaa musiikkia, jota Magnea ei tunnistanut. Hän käytti tilaisuuden hyväkseen ja lähetti Kroníkan toimituspäällikölle Doddille viestin, että Morgundagur kirjoittaisi myös tapauksesta. Samalla hän seurasi ikkunan ohi lipuvia maisemia.

*

”Perillä ollaan”, Þór sanoi pian.

Magnean ajatus katkesi. Hän siristi silmiään ja yritti Yngvarin tavoin hahmottaa edessä avautuvaa maisemaa. Yngvar riisui nappulakuulokkeensa ja työnsi ne taskuunsa. Iðavellir oli heille tuttu kuvista ja teksteistä, mutta omin silmin nähtynä paikka oli aivan toisenlainen.

”On kyllä melkoinen”, Yngvar ihaili. ”Paljon isompi kuin kuvissa!”

”Ihan kuin linna”, Magnea henkäisi.

Iðavellir oli aiemmin ollut nimeltään Gröf, ja tila oli ollut autiona jonkin aikaa, kunnes seurakunta oli ostanut sen. Maanviljely oli aina sujunut siellä heikosti ja luonnonvoimat eivät juuri antaneet armoa. Paikkaan liittyi lukuisia kansantarinoita, jotka kaikki päättyivät onnettomasti. Seurakunta oli alkanut pystyttää taloa entisen rakennuksen perustuksille. Ensin he olivat pitäneet muutamia lampaita ja kasvattivat vähitellen toimintaansa. Linnoitus oli pystytetty viime kesänä.

4

frettapostur.is | 27. elokuuta 2024 - 11:30

Viikinkisoturien linnake kohoaa Emstruleiðin varrelle

Helga Bjarnadóttir

Vapaa Válhalla -yhteisö viimeistelee parhaillaan suurta linnoitusta tilalleen Iðavellirissä Markarfljót-joen pohjoisrannalla. Hanke on herättänyt vastustusta: Þórólfsstaðir-tilan maanomistajat valittivat rakennustöistä aiemmin tänä vuonna. Osapuolten välillä on ollut erimielisyyksiä jo usean vuoden ajan. Aikaisemmin ei ollut vielä tiedossa, mitä alueelle oltiin rakentamassa. Nyt julkaistuista kuvista käy ilmi, että kyseessä on linnoitus, jonka korkeat suojarakennelmat ympäröivät päärakennusta ja muita seurakunnan tiloja. Huolta on herättänyt erityisesti rakennustöiden nopea eteneminen. Seurakunnan mukaan hanke toteutettiin pääosin talkoovoimin, ja työssä avusti myös norjalainen yritys.

[...]

”Otimme yhteyttä viranomaisiin, kun kävi ilmi, kuinka mittavista rakennuksista oli kyse”, kertoo Þórólfsstaðirissa asuva Jón Þórólfsson.

”Emme uskoneet, että näin laajoja rakennustöitä saisi tehdä ilman valvontaa.”

Jónin mukaan ongelmat alkoivat jo silloin, kun seurakunta muutti seudulle.

”Tontilla järjestetään jatkuvasti juhlia, ja siellä käytetään huumausaineita. On miekkaleikkejä, ilotulituksia ja juominkeja. Ihmiset käyttäytyvät oudosti, eikä vaimoni uskalla liikkua yksin ulkona. Tilalla asuu kymmeniä ihmisiä, ja heidän joukossaan on tuomittuja rikollisia sekä muita ongelmatapauksia.”

”Nämä kaksi, joita epäiltiin etelässä tapahtuneesta murhasta, asuvat siellä”, Jón sanoo viitaten yhteisön jäsenen, Angantýr Arasonin, selvittämättömään murhaan.

[...]

Itäisen Rangárþingin rakennusvalvontaviranomaisen Ívar Ívarssonin mukaan virastolle on jätetty rakennuslupahakemuksia, mutta tuulensuojaita ei edellyttä erillistä lupaa. Rakennushankkeiden suuren mittakaavan ja mahdollisten rakennusmääräyksistä poikkeamisten valossa asiaa on kuitenkin syytä tarkastella uudelleen.

[...]

ihaldsblad.is | 28. elokuuta 2024 | Pääkirjoitus

Mammanpoikien viikinkileikit

Niin kutsuttujen vapaiden valhallalaisten uusin projekti on linnoituksen rakentaminen tontille, jonka ulkomaiset tukijat ovat hankkineet yhteisön viikinkiharrastuksia varten. Hankkeen on arvioitu herättävän viranomaisen kiinnostusta, mutta toistaiseksi ei ole nähty merkittäviä toimenpiteitä. Kriitikoiden mukaan valvonta on ollut riittämätöntä, vaikka ryhmän toimintaa on pidetty mahdollisesti riskialttiina.

Mihin muuhun kuin viikinkileikkeihin tällainen linnoitus on tarkoitettu?

[...]

5

”Tämä on kuin tietokonepelistä”, sanoi Yngvar, kun he ajoivat viimeistä osuutta mäkeä ylös linnoitukseen. ”Tai elokuvasta.”

”Joo”, Magnea nyökkäili ja ajatteli Viikingit-televisiosarjaa.

Linnoitusta oli jossain haukuttu riukuaidaksi, mutta suoja-aita oli huomattavasti suurempi kuin Magnea olisi kuvien perusteella arvannut. Hän ei ollut hahmottanut, että linnoituksen seinät olivat lähes kuusimetrisiä, jopa kolmen miehen korkuisia. Ne oli rakennettu pitkistä puunrungoista, jotka tuskin olivat peräisin islantilaisista metsistä. Rungot oli pystytetty maahan vierä viereen, ja niiden yläosat olivat teräviä, kuin teroitettut lyijykynät, mutta eri korkuisia.

”Tervetuloa Iðavelliriin”, sanoi Þór ja katseli tyytyväisenä vieraiden toljotusta.

Portti oli seinämien tapaan huolella rakennettu. Se oli myös kyllin suuri, jotta siitä mahtui ajamaan maasturilla sisään. Linnakkeen vasemmassa yläkulmassa Magnea huomasi tummahiuksisen, parrakkaan miehen seuraavan heidän tuloaan kuin kuningas tornissaan. Magnea tiesi heti, kuka tarkkailija oli.

Portti oli avattu vieraille, ja kaksi miestä piti sitä auki heidän ajaessaan sisään. Freyr pysäköi maasturin linnakkeen sisäpuolelle, toisen samanmerkkisen, harmaanruskean jeepin rinnalle, ja he nousivat autosta. Yngvar suorastaan ponkaisi ulos vauhdikkaasti, kuin jousella ammuttuna. Magnealla oli mukanaan puhelin, nauhuri,

muistilehtiö ja kynä. Kun hän vielä tarkkaili ympäristöä, Yngvar oli jo kännykkä ojossa kuvaamassa kaikkea – erityisesti linnakkeen seiniä ja porttia, jota kaksi partasuista miestä sulki heidän perässään.

”Älkää ottako kuvia itse linnakkeesta tai portista”, Þór pyysi.

”Meillä on sananvapaus. Olen toimittaja ja työni on ottaa kuvia”, Yngvar purnasi mutta pani puhelimen kuitenkin taskuunsa.

”Eikä videoita”, Þór jatkoi ja katsoi Magneaa, joka nyökkäsi.

”Miksi emme saa kuvata linnaketta?” kysyi Magnea ja vilkaisi suljettua porttia.

Hän näki, miten kolme poikkiparrua tuki linnoituksen seiniä ja porttia sisäpuolelta. Portissa olevien suurten metallikoukkujen tarkoitus oli arvatenkin kannatella oven säppiin lukitsevaa parrua. Se oli melkoinen näky.

”Olette lukeneet uutisia”, Þór sanoi ja naurahti. ”Linnoituksesta nousi vähän porua. Þórólfstaðirin tilalliset eivät olleet kovin tyytyväisiä. Emme halua, että kuvat aiheuttavat lisää väärinkäsityksiä.”

Magnea nyökkäsi. Hänestä perustelu tuntui johdonmukaiselta, vaikkei kenellekään voinut olla epäselvää, että väite linnoituksen rakentamisesta tuulensuojaksi oli kaukana totuudesta. Hän merkitsi asian muistikirjaansa ja päätti, ettei nauhuria tarvinnut käynnistää.

”Voitte vapaasti ottaa kuvia taloista ja asukkaista”, Þór jatkoi. ”Aion kulkea kanssanne linnoituksen läpi ja näyttää suurimman osan paikoista. Sitten tapaatte Óðinnin. Jättäkää vain tavaranne ensin mökkiin.”

Talon edessä oli pieni sora-aukio. Vaikka linnoitus oli suuri, sen sisäpuolella, talojen ja korkeiden muurien keskellä, oli melkein ahdasta. Magnean mieleen juolahti Asterix-sarjakuvat ja gallialainen kylä. Päärakennuksen lisäksi alueella tönötti viisi pientä taloa, joita hän muussa yhteydessä olisi luonnehtinut kesämökeiksi. Ne olivat hatarassa puoliympyrässä jyrkän rakennuksen ympärillä, jota todennäköisesti voisi kutsua seuraintaloksi. Hänestä näytti, että mökit oli tehty sarjatuotantona ja tuotu valmiina Islantiin. Kaikki olivat samaa vaaleaa puuta.

TAPPAVA PANTTIVANKIKRIISI LEIMAHTAA KESKELLÄ ISLANNIN VILLIÄ LUONTOA.

Pakanallinen kultti on linnoittautunut syrjäiselle maatilalle jäätiköiden keskelle. Kultin salaperäinen ja kaikkivaltias johtaja Óðinn uskoo, että viranomaiset vainoavat heitä ja että on viimeinen aika toimia.

Tutkiva toimittaja Magnea kutsutaan linnoitukseen haastattelemaan Óðinnia. Pian Magnea huomaa olevansa ansassa ja panttivankina viranomaisten piirittäessä linnoitusta.

Óðinn vaatii piirityksen lopettamista ja virallista tunnustusta julistamalleen vapaavaltiolle. Kireiden neuvottelujen jumiutuessa tilanne ajautuu kaaokseen ja väkivaltaan.

Tuomiopäivä jäätiköllä on hyytävä kertomus fanatismista ja vallasta, vankeudesta ja pelosta, verenvuodatuksesta ja sokeasta uskosta. Se jatkaa palkitu *Isoveljen* aloittamaa Jäämaa-sarjaa.

DOCENDO

KL 84.2

Kansi: Justine Florio/
Taiteopalvelu Yliveto Oy

www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-905-9

9 789528 509059